

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **RAILREKLAM, spol. s r.o.**, se sídlem Štětкова 18, Praha 4, zastoupený Mgr. Tomášem Zlesákem, advokátem se sídlem Revoluční 3, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát města Plzně**, se sídlem Škroupova 4, Plzeň, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **BLUE EARTH, s.r.o.**, se sídlem Jičínská 17, Praha 3, zastoupená Mgr. Lukášem Zscherpem, advokátem se sídlem Lochotínská 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 1. 2015, č. j. 57 A 115/2013 - 50,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 30. 1. 2015, č. j. 57 A 115/2013 - 50, zrušil rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále jen „magistrát“) ze dne 11. 9. 2013, č. j. MMP/192691/13, a věc vrátil magistrátu k dalšímu řízení. Citovaným rozhodnutím magistrát zamítl pro opožděnost odvolání žalobce (dále jen „účastník řízení“) proti rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 2 – Slovaný (dále „stavební úřad“) ze dne 16. 8. 2005, č. j. 2301/2005-UMO2/Výst-Ro, jímž bylo k žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stěžovatel“) podle ust. § 71 až § 73 zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, povolena stavba informačních, reklamních a propagačních zařízení: osazení informačního poutače v rámci sjezdu do areálu podzemních garáží v Plzni na ul. U trati, na pozemku p. č. 14319/2 v k. ú. Plzeň (dále jen „stavba“).

V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že pro posouzení věci je rozhodující, zda správní řízení bylo pravomocně ukončeno před dnem 1. 1. 2006, a zda tedy mělo být při posuzování včasnosti podaného odvolání postupováno podle zákona č. 71/1967 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2005 (dále jen „správní řád z roku 1967“) nebo podle zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád z roku 2004“). Jelikož stavební řízení nebylo pravomocně skončeno před 1. 1. 2006, je nutno v kontextu ust. § 179 odst. 1 správního řádu z roku 2004 postupovat při posuzování včasnosti odvolání podle správního řádu z roku 1967 a nikoliv podle správního řádu z roku 2004. Magistrát tedy pochybil, když na věc aplikoval správní řád z roku 2004. Krajský soud poukázal na odlišnosti obou právních úprav, zejména na nabývání právní moci správních rozhodnutí a možnosti obrany účastníků řízení. V aplikaci nesprávného právního předpisu shledal krajský soud vadu řízení podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., pro kterou napadené správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil magistrátu k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že aplikoval-li magistrát při posuzování včasnosti odvolání podaného účastníkem řízení jiný procesní předpis, nejedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2001, č. j. 22 Ca 473/2000 - 22, a na něj navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 8. 2001, sp. zn. IV. ÚS 276/01. Podle stěžovatele lze zrušit správní rozhodnutí pro vadu řízení podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pouze v případě, že porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je podstatné a že toto podstatné porušení mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. O takovou vadu se v daném případě podle stěžovatele nejedná. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Magistrát ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s jejím obsahem a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal pochybení ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu podal stěžovatel dne 29. 7. 2005 žádost o vydání povolení na předmětnou stavbu. Této žádosti stavební úřad vyhověl rozhodnutím ze dne 16. 8. 2005, č. j. 2301/2005-UMO2/Výst-Ro. Dne 19. 12. 2011 se účastník řízení při nahlížení do spisu seznámil s obsahem tohoto rozhodnutí a následně proti němu podal odvolání, které datoval ke dni 8. 1. 2012 a předal k poštovní přepravě dne 16. 1. 2012. Rozhodnutím ze dne 28. 2. 2012, č. j. MMP/038489/12, magistrát odvolání účastníka řízení zamítl jako nepřipustné z důvodu, že nebyl účastníkem stavebního řízení. Proti rozhodnutí o odvolání podal účastník řízení žalobu, o které krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 27. 6. 2013, č. j. 30 A 24/2012 - 40, tak, že rozhodnutí magistrátu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení se závazným právním názorem, že účastník řízení měl být považován za účastníka stavebního řízení. Poté magistrát rozhodnutím ze dne 11. 9. 2013, č. j.

MMP/192691/13, odvolání účastníka řízení zamítl jako opožděné s poukazem na ust. § 84 správního řádu z roku 2004, podle něhož může účastník, kterému nebylo rozhodnutí řádně oznámeno, podat proti němu odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky dozvěděl, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků. Jelikož poslednímu účastníku řízení bylo rozhodnutí doručeno dne 19. 8. 2005, nebyla v době podání odvolání zachována objektivní lhůta. Proti tomuto rozhodnutí magistrátu podal účastník řízení žalobu, o níž krajský soud rozhodl napadeným rozsudkem.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda krajský soud postupoval správně, když dospěl k závěru, že měl magistrát postupovat podle správního řádu z roku 1967 a nikoliv podle správního řádu z roku 2004. S ohledem na skutečnost, že ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že řízení o stěžovatelově žádosti nebylo pravomocně skončeno před 1. 1. 2006, bylo nutno toto řízení dokončit podle správního řádu z roku 1967, protože podle ust. § 179 odst. 1 správního řádu z roku 2004 se řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, dokončí podle dosavadních předpisů.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda z důvodu použití nesprávné právní úpravy, bylo nutno rozhodnutí magistrátu zrušit. Jak správně uvedl krajský soud, správní řád z roku 1967 a správní řád z roku 2004 jsou z hlediska nabytí právní moci rozhodnutí, resp. posuzování včasnosti odvolání, částečně koncipovány jinak. Nelze proto vyloučit, že by magistrát dospěl v řízení podle správního řádu z roku 1967 k jiným závěrům než v případě postupu podle správního řádu z roku 2004. V této souvislosti je třeba poukázat i na možnost odlišné procesní taktiky účastníka řízení v případě prokazování včasnosti odvolání podle obou právních úprav, předkládání jiných důkazních návrhů atp. V této souvislosti lze poukázat i na ust. § 28 odst. 1 správního řádu z roku 1967, jakož i na další (odlišně koncipované) instituty správního řádu z roku 1967 oproti správnímu řádu z roku 2004. Nejvyšší správní soud přitom nemůže předjímat, jak budou správním orgánem řešeny právní otázky, které z důvodu aplikace nesprávného procesního předpisu doposud ve správním řízení řešeny nebyly, a jak jím bude hodnocen skutkový stav, který doposud nebyl považován za rozhodný, a tím posouzení tohoto správního orgánu fakticky nahradit.

Poukazoval-li stěžovatel na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2001, č. j. 22 Ca 473/2000 - 22, a na něj navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 8. 2001, sp. zn. IV ÚS 276/01, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné poukázat rovněž na pozdější konstantní judikaturu Ústavního soudu, jakož i Nejvyššího správního soudu, která potvrzuje výše uvedené závěry.

Ústavní soud v nálezu ze dne 1. 2. 2005, sp. zn. II. ÚS 636/02, uveřejněný pod č. 20 ve svazku č. 36 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu (zmiňujícího také stěžovatelem citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě), uvedl, že „[o] vadu řízení před správním orgánem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se jedná tehdy, nelze-li dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdy by k této vadě řízení vůbec nedošlo.“ I podle názoru Nejvyššího správního soudu je vada řízení před správním orgánem pro soudní přezkum relevantní pouze tehdy, mohla-li mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy pokud existuje alespoň teoretická možnost, aby procesní pochybení mělo

vliv na přezkoumávané rozhodnutí. A contrario soud může dospět závěru, že konkrétní vada řízení není natolik podstatná, aby mohla mít za následek nezákonné meritorní rozhodnutí, pouze tehdy, neexistuje-li ani teoretická možnost, že by bez předmětné vady bylo ve správním řízení rozhodnuto odlišně (srv. rozsudky ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 94/2011 - 109, ze dne 6. 12. 2013, č. j. 2 Afs 73/2012 - 38, nebo ze dne 25. 6. 2014, č. j. 6 As 59/2014 - 28).

S ohledem na všechny výše uvedené důvody tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud nepochybil, pokud zrušil napadené správní rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel (osoba zúčastněná na řízení) úspěch v řízení neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a magistrátu a účastníku řízení žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu